

HÓVÁRI JÁNOS

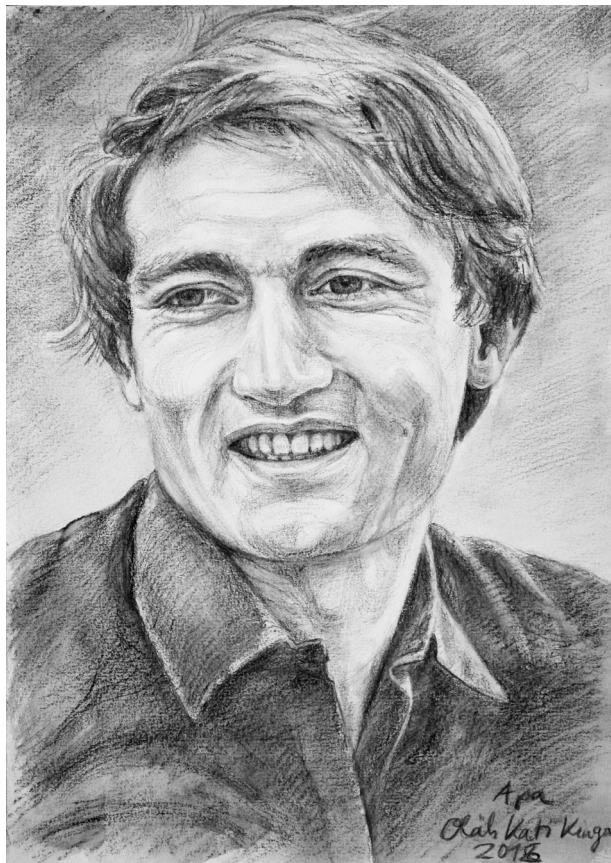
A kegyetlen és édes szikla

Oláh János szellemi örökségének feldolgozása komoly feladat lesz. Egyelőre csak a gyásznál tartunk, s annál a fájdalomnál, amelyet fizikai létének elvesztése okozott. Szellemissége azonban itt él velünk és bennünk. Hogy miben gyökeredzik, mekkora az ereje és kisugárzása, azt az elkövetkező években meg kell írunk. Sokunknak, akik ismertük, akik tiszteltük, akik olvastuk, és akik hatása alá kerültünk. Temetésén, 2016. augusztus 16-án, a Család kérésére én is szólhattam.

Tisztelt Gyászoló Család, kedves barátaim!

Férj, apa, nagypapa, barát és egy különleges legenda hagyott itt bennünket. Erre kényszerítette a rá kivett sors, amely vele nem volt sem kegyes, sem kegyelmes. János azonban mosollyal élte át a szenvedést, s a végsőig küzdött. Az utolsó időkben már látszott rajta, hogy teste és szíve vérzik, de utolsó erejével is azt a világot építette, amelyet nagy küzdelemmel megteremtett. Nem magáért tette ezt, hanem a magyar irodalomért és a magyar nemzetért. Ellenszélben teremtette meg a Magyar Napló szellemisségét és irodalmi erejét. Azáltal, hogy határozottan a fiatalok mellé állt, hidat épített múlt és jövő közé.

Én János földije vagyok, családjaink között még valamiféle atyafiság is volt, habár erről mindketten csak pár éve tudunk. Örültünk, ha észrevettük a másik beszédjében a somogyi hangokat s néhány csak általunk ismert szót. Az Eötvös Collegium szellemissége mindkettőnknek meghatározó volt. Jánossal azonban én a nemzeti küzdelmekben és építkezésekben akadtam össze. Bátyám volt ő nekem, aki elől ment a sorban. S nekem megadta, hogy mögöttem elmélkedhessek vagy kitekinthessek, s mindig szólt, amikor a második vonalnak előre kellett mennie. Hála a jóistennek, nem voltam egyedül a második vonalban: sok remek társal fogtuk egymás kezét. János, ha Te kidöltél, miként melletted már többen, nekünk kell előrelépünk a második sorból? Ezt szántad nekünk,

Oláh Katalin Kinga: Apám
(akvarell ceruza, pitt ceruza rajz, 2012, befejezve: 2016)

erre készítettél fel bennünket? Csak van-e nekünk is olyan kitartásunk, mint Neked? Tudunk-e makacs mosollyal úgy előremenni, mint Te? Van-e mögöttünk második vonal, miként mi voltunk mögötted? Sok a kérdés, s nagyon érezzük hiányod. De azt is tudjuk, hogy édes terheket raktál ránk: a nemzet gondjait, a művészetek felelősségét, az újratemtés kényszerét. Új Sziszüphoszok vagyunk, miként Te is az voltál. Reménykedünk abban, hogy munkánk nem vész kárba, s a görgetett szikla megáll a hegytetőn. Még boldogok is vagyunk az embertelen munkában. S csak az utolsó pillanatban vesszük észre, fogjuk fel, hogy előbb-utóbb a kegyetlen és édes szikla mégis visszahullik, eltapos bennünket, s jön a zuhanás a mélybe, az örökkévalóságba.

Nemcsak gyászolnunk kell, hanem ki kell mondanunk azt is, hogy küzdelmedet emelt fővel továbbvisszük. Erre tanítottál bennünket, ezt vártad tőlünk. Ez a mi nemes örökségünk Tőled.

János! Nyugodj békében.